

РЕШЕНИЕ

№ 5587

гр. София, 04.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 27.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **6024** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на В. К. К. от [населено място], представляван от пълномощник адв. К. К., срещу заповед за налагане на ПАМ № 22 – 4332-002799 от 14.06.2022г. по чл. 171, ал.1, т. 4 от ЗДвП, постановена от Г. В. Б. – началник група при СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. Жалбоподателят чрез пълномощника си твърди, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон, доколкото само едно от посочените в заповедта постановления е влязло в сила. По подробно изложени съображения се прави искане обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Не се претендират разноски. В съдебно заседание жалбата се поддържа.

Ответникът по жалбата, редовно призован, не се ангажира със становище по делото.

Административен съд – София-град, въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1524 от 09.12.2016г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и Областните дирекции на

МВР. Със заповед № 513з – 1618 от 26.02.2018г. Директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

С обжалваната заповед за налагане на ПАМ № 22 – 4332-002799 от 14.06.2022г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 4 от ЗДвП, началник група при СДВР, отдел „Пътна полиция“ Г. В. Б. е наложила на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, т.4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че спрямо В. К. има влезли в сила наказателни постановления за извършени нарушения по ЗДвП, в резултат на които е загубил всичките си 39 контролни точки. Конкретните постановления, които са описани заповедта като основание са следните: НП № 16-4332-012143, за което се приема, че е влязло в сила на 08.09.2016г. и с което му е наложено наказание, по повод на което са отнети 6 контролни точки, НП № 17-4332-011634, за което се приема, че е влязло в сила на 20.10.2017г. – за 6 контролни точки, НП №17-0352-001798, за което се приема, че е влязло в сила на 23.02.2018г. – за 6 контролни точки, НП № 18-4332-006617, за което се приема, че е влязло в сила на 30.10.2020г. – за 6 контролни точки, НП № 18-0352-001735, за което се приема, че е влязло в сила на 06.06.2019г. – за 6 контролни точки, НП № 19-0352-001515, за което се приема, че е влязло в сила на 23.03.2021г. – за 6 контролни точки, НП № 21-4332-007066 за което се приема, че е влязло в сила на 22.06.2021г. – за 6 контролни точки; или към момента на издаване на заповедта за налагане на ПАМ – наложени наказания, за които се отнемат общо 42 контролни точки.

Заповедта е връчена на 17.06.2022г., а жалбата е подадена на 20.06.2022г., т.е. в законоустановения срок.

От представените с преписката доказателства се установява следното:

1. С НП № 16-4332-012143 от 28.07.2016г. е наложено наказание за нарушение, за което е предвидено отнемането на 6 контролни точки. НП е връчено срещу подпис на жалбоподателя на 31.08.2016г. На него липсва удостоверяване кога НП е влязло в сила. Независимо от това, предвид липсата на данни постановлението да е било

обжалвано, съдът приема, че то е влязло в сила на 08.09.2016г. по силата на закона.

2. С НП № 17-4332-011634 от 16.06.2017г. е наложено наказание за нарушение, за което е предвидено отнемането на 6 контролни точки. НП е връчено срещу подпис лично на жалбоподателя на 12.10.2017г. Отново липсва удостоверяване кога НП е влязло в сила. Предвид липсата на данни постановлението да е било обжалвано, съдът приема, че то е влязло в сила на 20.10.2017г. по силата на закона.

3. С НП № 18-4332-006617 от 30.04.2018г. е постановено отнемането на 6 контролни точки. НП е връчено срещу подпис лично на жалбоподателя на 26.09.2018г. НП е било обжалвано и респ. влязло в сила в частта, с която е наложено наказание на основание на което се отнемат 6 контролни точки на 30.10.2020г.

4. С НП № 21-4332-007066 от 08.04.2021г. е постановено отнемането на 6 контролни точки. НП е връчено срещу подпис лично на жалбоподателя на 14.06.2021г. Отново липсва удостоверяване кога НП е влязло в сила. Предвид липсата на данни постановлението да е било обжалвано, съдът приема, че то е влязло в сила на 22.06.2021г.

Само тези четири наказателни постановления са представени по делото. По делото не са представени три от общо посочените в заповедта седем НП, а именно: НП №17-0352-001798; НП № 18-0352-001735 и НП № 19-0352-001515., въпреки изричните указания на съда в тази насока, дадени при това на два пъти. Поради това съдът приема, че по делото е доказано наличието и респ. влизането в сила само на обсъдените по-горе четири НП. Автентичността на положените подписи за жалбоподател в разписките за връчване на тези НП не бяха оспорени по делото. Представената справка – картон на водача, не е доказателство за съществуването и влизането в сила на посочените в заповедта наказателни постановления. Процесуалното бездействие на административния орган е довело до недоказването на обсъжданите факти. Този извод не се променя от обстоятелството, че след приключване на второто съдебно заседание, в което е делото е обявено за решаване, по него е постъпило писмо от зам. началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в което се твърди, че липсващите постановления са по описа на ОД на МВР – В. Т., поради което разпореждането на съда за тяхното представяне по делото е изпратено на ОД на МВР - В. Т. по компетентност. Преди всичко следва да се посочи, че

доказателствената тежест е на ответника, а не на издателя на съответните наказателни постановления и следва доказателствата за тяхното съществуване да са налични в преписката. Въпрос на предварителна подготовка за делото при наличие на съдебно оспорване и на желание за изпълнение на съдебното разпореждане за попълване на делото с доказателства е това да бъде свършено своевременно, най-малко преди датата на второто съдебното заседание – насрочено за събиране на непредставените с преписката и в първото заседание доказателства, за които съдът е дал указания, при нужда и чрез използване на по-бързи средства за обмен на информация и документи от Български пощи.

Предвид установеното от фактическа страна, като провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т. 4 от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба, представените по делото заповеди № 8121з – 1524 от 09.12.2016г. на министъра на вътрешните работи и № 513з – 1618 от 26.02.2018г. на директора на СДВР съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2 от АПК. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила – такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ. само подобни нарушения биха могли да обосновават извод за незаконосъобразност на административния акт.

Оспорената заповед противоречи на материалния закон, тъй като административният орган не е доказал по делото поради процесуалното си бездействие наличието на твърдените фактически основания за издаване на заповедта. Наместо твърдените седем наказателни постановления, по делото бе доказано съществуването и влизането в сила само на четири от тях - за наказания, за които е предвидено отнемането на общо 24 контролни точки (при първоначален размер 39 контролни точки). Недоказването на съществуването и влизането в сила на други наказателни постановления конкретно между НП № 17-4332-011634 от 16.06.2017г., влязло в сила на 20.10.2017г. и НП № 18-4332-006617 от 30.04.2018г., влязло в сила на 30.10.2020г., на практика означава, че съда следва да приеме, че към 20.10.2019г. точките на жалбоподателя са били възстановени служебно до 39, на основание чл. 2, ал. 7 от Наредба № Из – 2539 от 2012г. и респ. към момента на издаване на заповедта е имал отнети само 12 контролни точки. По делото не се доказва загуба на всичките 39 контролни точки на жалбоподателя към момента на издаване на заповедта, респ. не се установява за него да е било възникнало задължение да върне СУМПС. Оспорената заповед е издадена без годно фактическо основание и поради това противоречи на материалния закон и следва да бъде отменена. Няма пречки в бъдеще, при наличие на доказателства за отнемане на всичките 39 контролни точки на жалбоподателя, да бъде издадена нова заповед на същото основание.

Разноски по делото не са претендирани и те следва да останат в тежест на страните така както са ги направили.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – Търговище, втори състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. К. К. от [населено място], представляван от пълномощник адв. К. К., заповед за налагане на ПАМ № 22 – 4332-002799 от 14.06.2022г. по чл. 171, ал.1, т. 4 от ЗДвП, постановена от Г. В. Б. – началник група при СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: